

Na meer dan negen jaar coördinator te zijn geweest in het Veerhuis, hebben we in het najaar van 2018 afscheid genomen van Christa Kristensen. Per 1 oktober trad Marius Gort aan als coördinator naast Marianne Niewenhuis. Tijd om Marius voor te stellen.

WELKOM AAN MARIUS GORT

COÖRDINATOR SINDS 1 OKTOBER 2018

Apetrots dat ik hier mag werken

“Vier jaar geleden verhuisde ik met mijn partner John – met wie ik al 30 jaar samen ben – van Amsterdam-West naar Amsterdam-Zeeburg. We hebben twee volwassen zoons (27 en 29 jaar), dus kinderen de deur uit, dag minder werken, afscheid van mijn jarenlange vrijwilligerswerk met demente bejaarden in de buurt, afscheid van mijn moestuin in Geuzenveld: tijd en rust lachten mij toe.

Maar zo werkt dat kennelijk niet voor mij. Rust neigt naar ledigheid en dat is ‘des duivels oorkussen’ zoals ik in mijn opvoeding heb meegekregen. Er was plaats en ruimte voor wat nieuws. En dat nieuws moest wel wat nuttigs zijn. Zodoende kwam ik in 2015 op de wachtlijst terecht voor zorgvrijwilliger in het Veerhuis. Na een halfjaar kon ik op gesprek komen en twee dagen later al mocht ik boventalig meelopen.

Ik vind het vaak lastig om anderen uit te leggen hoe het nu is om in een hospice te werken.

“Fijn” is niet zo passend, maar zwaar en ongezellig vind ik het zeker niet. Mooi en warm? Voor mij is het in ieder geval een mooie en goede plek om te “zijn”. Te zijn voor anderen en misschien ook wel een beetje voor mijzelf.

Daarbij heb ik iedere keer dat ik in het Veerhuis ben wel een ontroer-momentje. Een momentje waarvan ik even stil wordt: een verhaaltje uit iemands leven, een overlijden, een aanraking, een uitspraak, een sfeer of soms gewoon een blik. Ook de diversiteit van de bewoners en van de medewerkers past bij mij. Ik voelde me direct thuis. Thuis in het Veerhuis.

En van het één kwam het ander. Mentorschap voor de vrijwilligers, waarnemend coördinator en dan nu coördinator naast Marianne. Het Veerhuis is een mooie plek. Het is een bijna-thuis-huis waar we trots op kunnen zijn. Ik ben dat zeker: Apetrots en blij dat ik hier mag en kan werken.

Voor mij een droomscenario. Want naast dit werk ben ik ook goudsmid. Ik heb een eigen winkel met een fijn team dat die tent heel goed runt als ik er niet ben. Deze combinatie vind ik heerlijk.

Ik vind dat het heel goed gaat met het Veerhuis. We hebben een uitstekende naam, we hebben een fantastisch team met allemaal het hart op de goede plaats. En de bewoners: toen ik net in het Veerhuis kwam noemde een bewoner het Veerhuis ‘het voorportaal van de hemel...’.

Maar de wereld verandert en daar zullen wij onze plek in moeten vinden. Vanuit mijn huidige functie is het samen met Marianne en met alle andere medewerkers de taak om ervoor te zorgen dat we kunnen blijven bestaan. En meer dan dat: we willen dit mooie Veerhuis blijven waar bewoners zich thuis voelen en waar zij kunnen leven en overlijden op de manier die bij hen past.

Voor vrijwilligers moet het een huis blijven waar ze met veel plezier op hun eigen manier dit werk kunnen blijven doen.

We zullen dus het goede moeten behouden, maar vernieuwingen niet uit de weg moeten gaan. Een heel leuke uitdaging!”

AFSCHEID NEMEN

CHRISTA KRISTENSEN (COÖRDINATOR TOT NOVEMBER 2018)

Het is druk in mijn hoofd, niet omdat ik het zo druk heb, maar ik ben druk aan het afscheid nemen. Afscheid nemen doe je niet alleen op je laatste dag, het begint al veel eerder.

Het puzzelt in mijn hoofd: hoe en of ga ik afscheid nemen van bewoners? Bij de een weet ik bijna zeker dat ik het niet doe, ze is al zo in zichzelf gekeerd, dat past niet meer. Bij een ander weet ik het heel zeker: niet te lang wachten met vertellen. Niet omdat ik zo belangrijk ben, maar omdat de ontmoetingen met haar zo wederkerig zijn.

Het moment laat niet lang op zich wachten. Ik schuif aan bij de tuintafel naast haar in de zon. Ik vraag haar hoe het vandaag is.

‘Goeeeeed’ zegt ze. Ze rekt het woord wat uit, alsof er nog een twijfel in zit.

Dan komt de wedervraag: ‘Hoe is het met u?’ ‘Goed’, antwoord ik, ‘en ook lastig want ik ben aan het afscheid nemen, ik ga met pensioen.’

‘Ah jammer voor ons, heel jammer, jammer. Maar wat fijn voor u, heel fijn.’

Wij kijken elkaar aan, het gesprek aan tafel gaat door en wij gaan verder met eten.

Afscheid nemen doe je niet alleen op je laatste dag

Dan neem ik afscheid van de tuin, waar zoveel herinneringen boven komen aan tuinvrouwen, bewoners en familie. Ik sta stil bij een olijfboompje, ooit geschonken door ouders van een jonge bewoonster. Zij wilde geen contact meer met hen. Hoe boos waren deze ouders later op ons dat ze niet waren ingelicht. En toch, op een gegeven moment kantelde er iets. Naast boosheid en verdriet kwam er begrip, later kwam daar dankbaarheid bij. Vandaar dat boompje. Olijfboompjes doen het moeilijk in ons land. Dit boompje niet, het is al drie meter hoog en er hangen een paar echte olijfjes in. Dan ga ik verder, morgen is er vast weer een ander afscheid.

ONTWARREN

MARJOLEIN MABELIS (ZORGVRIJWILLIGER)

Een bewoonster heeft prachtig garen gekregen voor een haakwerkje, maar het is ernstig in de knoop geraakt. Ze baalt daarvan. Een familielid heeft al een ontwaringspoging gedaan. Tijdens een rustige avonddienst zet ik de klus voort, aan het voeteneinde van haar bed. We praten wat en gaandeweg ontstaat een intieme sfeer; het is alsof we samen in een zeepbel zitten. Het wordt 23 uur. Eigenlijk wil ze niet dat ik weg ga, ze heeft altijd van dit soort zeepbelsituaties gehouden, zegt ze. En ik wil ook niet weg, temeer omdat ik inmiddels zwaar verslaafd ben aan het gepiel. Ik hoop dat ze in slaap zal sukkelen (dat gaat haar gewoonlijk niet makkelijk af). Als dat ruim een uur later gebeurt ga ik weg, met veel moeite, want ... ik ben verslaafd en het werkje is nog steeds niet af.

Enige tijd later is er weer een rustige dienst. Haar einde nadert, ze is merendeels buiten kennis. Ik ga bij haar zitten ... en daar ligt nog steeds die verwarde draad. Ik, verslaafde, pak hem op en ga verder, al gaat ze nooit meer haken. Ze is onrustig en lijkt te worstelen in haar belevingswereld. Op één moment doet ze haar ogen open en kijkt me korte tijd aan. Ik glimlach naar haar. Daarna gaan we allebei verder met onze klus.

IK BEN NOG STEEDS OP REIS

JOENEKE PRUYS (ZORGVRIJWILLIGER)

Ik was 39 en zag een filmpje waarin je je moest voorstellen dat je dood zou gaan en dat de mensen om je heen een museum voor je zouden oprichten. Mensen kunnen in jouw museum zien wie je was, waar je van hield en welke mooie herinneringen je had gemaakt in je leven. In mijn museum was niet veel te zien er kwamen ook niet veel mensen op af, het gaf mij een verdrietig en leeg gevoel. Ik was mijn leven niet aan het leven. Ik had ook een heel angstig beeld van de dood.

Ik werkte als inkoper bij een kledingmerk. Ik had na mijn studie Technische Commerciële Confectiekunde verschillende banen gehad in de confectie-industrie. Mijn werk vond ik al een tijd niet meer leuk. Het inspireerde mij niet meer en ik miste zingeving. Ik stopte met werken en ging in het Veerhuis als zorgvrijwilliger werken.

Ik herinner mij nog een van mijn eerste diensten in het Veerhuis, ik vond het spannend. Ik kwam bij een

bewoner op de kamer om mijn collega af te lossen, de bewoner was heel kortademig en zat op de rand van zijn bed. Mijn collega zei: "Joeneke neemt het nu over", en weg was ze. Ik stond op het punt in paniek te raken maar zodra mijn collega de kamer uit was ging ik rustig op mijn knieën voor de bewoner zitten. Ik probeerde met het ritme van zijn ademhaling mee te ademen en verder zat ik gewoon bij hem. Hij werd

Ik kan meer mezelf zijn in het Veerhuis

rustiger en kon met mijn hulp weer in bed gaan liggen. Ik legde mijn hand op zijn schouder en op dat moment, een moment van voelbare rust, werd ik overvallen door een golf van energie die door mijn lichaam stroomde. Een tijdloos bewustzijn.

Ik voel mij thuis in het Veerhuis, het contact met mijn collega's vind ik een verademing. Ik zou het omschrijven als puur en authentiek. Ik had dat buiten het Veerhuis altijd anders ervaren. Ik kon meer mezelf zijn in het Veerhuis. Deze omgeving paste meer bij mij dan de commerciële modewereld waar ik mij altijd in had begeven. Nu weet ik dat dat gevoel mede met mijn eigen ontwikkeling had te maken, ook buiten het Veerhuis zijn mijn relaties veel diepgaander en betekenisvoller geworden.

Ik kreeg een grote bewondering voor de verpleegkundigen en artsen in het Veerhuis, de manier waarop ze de bewoners benaderen, de grote waarde die zij hebben voor iemand in een hele moeilijke fase van hun leven. Als zorgvrijwilliger kan je natuurlijk ook veel betekenen maar ik wilde ook graag alles weten over pijnbestrijding en het kunnen zorgdragen voor een pijnloos en zo waardig mogelijke laatste fase van iemands leven.

Ik ben nu 41 jaar en ik heb besloten om verpleegkundige te worden en ik ben dit jaar gestart met de opleiding. Naast deze carrièreswitch heb ik ook onlangs een reis gemaakt naar mijn geboorteland, Zuid-Korea. Als anderhalf jarig meisje werd ik geadopteerd door mijn Nederlandse ouders. Het heeft mij 40 jaar gekost om te willen weten waar ik vandaan kom of anders gezegd, na 40 jaar had ik eindelijk de moed om aan mijzelf toe te geven dat het van belang is om te weten wie ik ben. Ik heb een hele mooie reis gemaakt en ik ben nog steeds op reis. Een reis waar het Veerhuis voor mij een grote rol heeft gespeeld.

Uw steun maakt onze zorg mogelijk

Naast de inzet van onze vrijwilligers en de inzet van de professionals wordt de zorg in het Veerhuis mogelijk gemaakt door onze donateurs.

Namens alle bewoners, vrijwilligers, medewerkers en bestuur van Hospice Veerhuis willen wij graag iedereen die het afgelopen jaar heeft gedoneerd van harte bedanken. Uw steun is onontbeerlijk om de bewoners een warme omgeving te kunnen bieden en blijvend te werken aan vernieuwing en verbetering van onze zorg. Hoe en waaraan uw bijdrage wordt besteed, kunt u lezen in onze jaarverslagen op de website.

Wij zijn dankbaar voor alle bijdragen: van groot tot klein, incidenteel of structureel, in de vorm van financiële steun of in natura. Wij zijn altijd blij met bijdrages van mensen of organisaties die het Veerhuis een warm hart toedragen.

Het Veerhuis heeft de ANBI status. Dit houdt in dat het bedrag van de schenking geheel aftrekbaar kan zijn voor de inkomstenbelasting van de schenker. Om voor aftrek in aanmerking te komen moet de schenking worden gedaan in de vorm van een periodieke gift.

Om het u zo gemakkelijk mogelijk te maken zijn er verschillende mogelijkheden.

- u kunt geld overmaken naar ons rekeningnummer NL33 TRIO 0212188399 o.v.v. Donatie
- en/of bijgevoegd formulier invullen en terugsturen voor een incasso (machtiging).
- en/of online doneren; kijk voor meer informatie op onze website **www.hospiceveerhuis.nl**

Als u vragen heeft of op onderstaande wijze wilt bijdragen kunt u contact met ons opnemen via **info@veerhuis.nl** :

- Voor een gift in natura of als u wilt bespreken om uw bijdrage aan een specifieke bestemming te besteden
- Voor bedrijven die het Veerhuis willen ondersteunen met hun producten of diensten

